

Slepačia Polievka pre Dušu

Predslov

KRISTI: Každý má radosť zo skvelého ľúbostného príbehu, a preto sme nadšení, že sme súčasťou rodiny Slepačej polievky pre dušu v tejto nádhерnej knihe plnej príbehov o skutočnej láske. Nie je to moja prvá skúsenosť s týmito knihami. Do knihy *Slepačia polievka pre dušu tínedžerov 2* som prispela príbehom o mojich začiatkoch v športe a do knihy *Slepačia polievka pre dušu športových fanúšikov* napísala príbeh o mojej krasokorčuľarskej kariére moja mama.

Korčuľovanie je skvelé, ale pravá láska ešte lepšia! Veď napokon, je to niečo, o čo sa všetci usilujeme a čo väčšina z nás v živote aj dosiahne. Bret a ja máme šťastie, že to všetko máme – skvelé zamestnanie, silné manželstvo a úžasnú rodinu. Ale takmer sa to nestalo...

BRET: *Stretli sme sa v roku 1992 na olympijských hrách, keď som hral za hokejový tím Spojených štátov a Kristi reprezentovala Spojené štáty v krasokorčuľovaní. V tom roku vyhrala zlatú medailu. Nancy Kerrigan a Kristi obchádzali a spoznávali ďalších členov amerického tímu. Kristi urobila na nás všetkých obrovský dojem – bola taká vzrušená, že je tam, a šťastná, že vidí hokejový tím a hráčov a že je súčasťou toho všetkého.*

KRISTI: Bolo tam asi dvadsaťpäť hokejistov a niekoľkých z nich som si pamätala, ale Breta nie. Keď sme sa po rokoch znova stretli vo Vancouveri, povedal mi, že sme sa už stretli na olympijských hrách. Musela som sa k tým fotografom vrátiť, aby som sa presvedčila, či tam skutočne bol.

Hokejista bol ten posledný typ športovca, o ktorom som si myslela, že by som s ním mohla niekedy chodiť. Sú skrátka úplne iní ako krasokorčuľari. Keď som bola dieťa, vždy sme s hokejistami súperili o čas na klzisku.

BRET: *Nemuseli sme veľa času tráviť na vyučovaní.*

KRISTI: Bolo to dosť zábavné. Keď nás znova predstavili, jeden z mojich choreografov bol so mnou a povedal, že tam bol tento sexi muž a neustále si ma prezeral. Bola som v rozpakoch, akoby som sa znova ocitla na základnej škole.

Predtým, než ma Bret požiadal o ruku, sme chodili spolu približne tri roky. Hral za Vancouver Canucks a ja som žila v oblasti Bay Area pri San Franciscu, takže sme sa videli len jeden a pol dňa na Vianoce, teda v skutočnosti len štyridsať hodín! Bret mi zavolať a povedal, že zmeškal lietadlo. Bola som nešťastná. Vo Vancouveri bola snehová búrka a Bretovi nefungovalo auto. A neboli k dispozícii ani žiadne taxíky, pretože na také husté sneženie neboli zvyknutí.

BRET: *Štedrý deň sme trávili s rodinou Kristi, a tak som dúfal, že budeme mať príjemný a pokojný Štedrý večer len pre seba, aby som ju mohol požiadať o ruku. Po príchode som však zistil, že Kristi navrhla sestre a švagrovi, aby sa k nám pridali. Zatiahol som jej sestru nabok a povedal som jej, že mám vo vrecku prste a že by sa mohla pobrat hneď po večeri.*

KRISTI: Stále som bola na neho trochu nahnevaná, pretože meškal, a tak mi chvíľu trvalo, kým som pochopila, o čo ide, a vtom som si pomyslela: „Nerob to, veď som bola celú noc nepríjemná.“ Skončili sme na streche hotela Marriott v centre San Francisca s 360-stupňovým výhľadom na mesto a vtedy ma požiadal o ruku. Prirodzene, povedala som „áno“.

Naši rodičia boli nadšení a vzrušení. Rozhodli sme sa pre peknú svadbu na Havaji v úzkom kruhu rodiny. Moja vzdialená rodina mala tradíciu tráviť dovolenku na ostrove Big Island na Havaji – dvadsaťpäť alebo tridsať ľudí na Orchid Mauna Lani. Zamilovali sme si to tam a zdalo sa nám, že taká malá svadba by tam bola veľmi pekná.

Môžete hádať, čo sa stalo. Všetkým sme dali viac než rok na prípravu, takže si mohli naplánovať svoje rodinné dovolenky okolo dátumu svadby, a takmer sto percent pozvaných hostí povedalo áno. Prišlo vyše tristo ľudí. Obsadili sme celý hotel. Bolo to ohromné. Nakoniec svadba trvala päť dní, pretože každý prišiel skôr, a do obradu, ktorý sa konal v sobotu, sa všetci navzájom spoznali.

BRET: *Na svadobnej hostine som zabodoval tým, že som svojej neveste zaspieval serenádu od Boba Dylana „Make You Feel My Love“. Scott Hamilton z magazínu People uviedol, že v tej miestnosti plakala každá slobodná žena.*

KRISTI: Bolo to v roku 2000, o tri roky neskôr sa nám narodilo prvé dieťa Kears a o dva roky nato sme mali Emmu. Naše dcéry sú pre nás tým najväčším úspechom. V tom momente, keď sa stanete rodičmi, vás to veľmi zblíži a posilní to puto medzi vami. Začínate si uvedomovať hodnoty, ktoré chcete vštepiť do svojej rodiny. Lepšie porozumiete aj svojim vlastným rodičom – je to veľa práce!

Napriek tomu, že v porovnaní s ostatnými ešte nie sme spolu tak dlho, cítim naozajstnú príbuznosť s príbehmi v tomto poslednom zväzku Slepáčej polievky pre dušu o skutočnej láske. Je veľmi zábavné čítať o randení, o ponukách na sobáš, o svadbách a spomínať na naše roky vzťahu na diaľku a na našu vlastnú svadbu. A milujeme tiež príbehy párov, ktoré sú spolu už dlhé roky a môžu nás naučiť, ako udržať manželstvo čerstvé a vzťah zdravý. Niektoré z príbehov sú veselé, no zopár z nich vám vženie slzy do očí. V knihe si každý niečo nájde, dokonca aj muži. My ženy vieme, že tiež máte radi dobré lúbostné príbehy, však Bret?

Bret: Áno, drahá.

– KRISTI YAMAGUCHI a BRET HEDICAN

Slepačia Polievka pre Dušu

Úvod

Môj nadmieru hlbavý syn, ktorý študuje na druhom stupni vysokej školy a má dlhoročnú skvelú priateľku, prišiel s úžasnou metaforou na vzťah. Vníma vzťah ako stroj – skatulu plnú prepletených ozubených koliesok, ktoré fungujú ako celok. Keď je stroj nový, kolieska sú lesklé a ostré. Fungujú spoločne, ale pri tom, ako do seba zapadajú, vzniká okolo okrajov akási nerovnosť a odpor. Časom kolieska strácajú svoj lesk a ich hrany sa zaoblujú, ale fungujú spolu čoraz hladšie. Občas sa dostane do stroja menšia nečistota, ktorá sa musí starostlivo vyčistiť, aby mohli kolieska opäť fungovať dobre a aby sa zabránilo jej trvalému nánosu.

Raz začas môže dôjsť k väčšiemu problému, ak do tohto mechanizmu spadne kúsok kovu. Ale dobre udržiavaný stroj s dobre zladenými kolieskami to určite zvládne. Kolieska sa budú neprestajne pohybovať a ten zatúlaný kúsok kovu môže vystreliť do bočnej steny stroja, čo síce zanechá trvalú preliačinu, ktorá zohyzďuje stroj, ale neoslabuje jeho výkon. Alebo ten kúsok kovu môže skutočne poškodiť koliesko, ohne ho alebo zlomí, ale stroj funguje ďalej a kolieska časom zapadajú do seba čoraz lepšie, i keď jeden zúbok chýba.

Naše vzťahy sú ako ten symbolický stroj. Po určitom čase sa naše kolieska môžu vekom pokaziť a opotrebovať, dokonca i rozbiť, ale ak sa o ne staráme,

mali by do seba zapadať čoraz lepšie. Ak stroj utrpí vážnu a nenapraviteľnú škodu a my sa rozídeme alebo rozvedieme, začíname odznova s novými strojmi.

Slepačia polievka pre dušu: Pravá láska je podnetná zbierka príbehov o randení, o romantike, o láske a o svadbe. Nájdete tu príbehy o všetkom, od prvých schôdzok a zaľúbenia, ponúk na sobáš a svadieb, druhých šancí a lásky vo vyššom veku, po vybudovanie dlhodobých stabilných vzťahov. Či už hľadáte novú lásku, vyhrievate sa na výslni vydareného vzťahu, alebo pracujete na vzťahu, ktorému by neuškodilo dodať trocha lesku, na týchto stranách nájdete hlbokú múdrosť od skutočných ľudí, ktorí s vami zdieľajú svoje osobné príbehy.

S D'ette Corona, zástupkyňou vydavateľa, sme zažili kopu zábavy pri čítaní tisícok príbehov, ktoré boli zaslané na výber do tejto knihy. Koniec-koncov, kto nemá rád nádherný ľúbostný príbeh? Smiali sme sa a plakali, prikyvovali hlavami na uznanie, neveriacky potriasali hlavami, a boli sme sklamané, keď všetko skončilo a kniha bola hotová!

Nuž, a teraz je rad na vás. Pripravte sa na skvelé čítanie. Dúfame, že vám tieto príbehy pomôžu, aby „stroj“ vášho vzťahu fungoval rovnako dobre ako ten náš alebo vám poskytol vieru, že ďalšia škatuľa s kolieskami bude ten pravý stroj, ktorý bude plynule fungovať po zvyšok vášho života!

– *AMY NEWMARK,*

vydavateľka Slepačej polievky pre dušu

Prvá kapitola

Ako sme sa zoznámili

*Viete iste, že ste zalúbení, keď nevíete zaspať,
pretože realita je konečne lepšia než vaše sny.*

- Dr. Seuss

Postihnutý

Keď niekoho milujete, nie je to pre jeho výzor alebo pre jeho oblečenie či luxusné autá, ale preto, že spieva pieseň, ktorú dokážete počuť len vy.

- neznámy autor

Mala som dvadsaťšesť rokov, bola som slobodná a práve som si kúpila svoj prvý dom. Bola to vlastne moja úplne prvá „dospelá“ kúpa. Keď som podpísala posledné úradné papiere, rozhodla som sa navštíviť zopár priateľov ešte predtým, než zamierim domov pobaliť si veci.

Moja kamarátka si nepotrpeľa na žiadne formality, takže keď som dorazila k jej domu, bez zaklopania som vošla dnu. Zastala som na prahu jej obývačky a trochu som sa vyľakala, pretože na pohovke som zbadala neznámeho muža.

Keď som sa zoznámila s Martinom, nemohla som si nevšimnúť, že jeho odev bol príšerne zladený. Rozhodne nie som žiadna módna diva, ale premýšľala som, na čo asi ten muž myslel, keď v to ráno odchádzal z domu.

Zatiaľ čo sme sedeli v obývačke a živo sme diskutovali, uvedomila som si, že Martin rozpráva veľmi málo. Moja mama ma vždy učila, že nepustiť niekoho k slovu je nielen neslušné, ale aj veľmi drzé. A tak som sa ho snažila zapojiť do našej konverzácie. Bolo úplne jedno, čo som mu povedala, pretože jediné, čo som z neho dostala, bolo jachtanie a koktanie.

Keď som ho počula rozprávať, omylom som sa domnievala, že je určitým spôsobom mierne postihnutý. To by totiž mohlo vysvetliť jeho rečové ťažkosti a jeho oblečenie. Ľudia v takejto situácii majú z nejakého dôvodu sklon rozprávať hlasnejšie a pomalšie. Ani ja som nebola výnimkou. Musela som vyzerať ako úplný idiot, ak vezmeme do úvahy skutočnosti, ktoré som sa neskôr dozvedela.

Po niekoľkých hodinách som zamierila domov. Čakalo ma ešte veľa práce s balením a deň sťahovania sa nezadržateľne blížil.

O pár dní neskôr som išla nakupovať okenné rolety do svojho nového domu. Hneď po príchode do obchodu som zistila, že mi môj bežný skrutkovač nebude stačiť. A tak som zamierila ku kamarátke, aby som si od jej manžela požičala bezdrôtový skrutkovač alebo v tačku.

Vysvetlila mi, že by nebol problém požičať mi v tačku, ale jej manžel sa ešte nevrátil z práce domov a ona vôbec netuší, kde by ju mohol mať. Po chvíľke odmlky zahlásila, že vo vedľajšej izbe je Martin, tak zistí, či nemá tiež v tačku.

O chvíľu sa objavil Martin. Zdalo sa, že jeho rečové ťažkosti sa omnoho zhoršili odvtedy, čo sme sa stretli naposledy. Nemohla som si tiež nevšimnúť, že sa dopustil ďalšieho úžasného módného výstrelku. Pomaly mi povedal, že nielenže má bezdrôtovú v tačku, ale pôjde ku mne a pomôže mi zavesiť rolety... a bude aj šoférovať.

Skrútil sa mi žalúdok a nevedela som, čo povedať. Hoci som pevne verila tomu, že postihnutý jedinec by mal dostať rovnakú šancu ako ktokoľvek iný, nebola som si istá mierou jeho postihnutia. Zvládne túto úlohu? Vie vôbec šoférovať? Mala by som mu dôverovať? Veď napokon, bol to pre mňa úplne cudzí človek.

Zhlboka som sa nadýchla a súhlasila som. Vedela som, že ak to neprekáža mojej kamarátke, tak určite zvládne túto výzvu. Inak by si ma vzala nabok a povedala mi to. Dúfala som, že všetko dobre dopadne. Nastúpila som do jeho dodávky a smerovali sme k môjmu novému domu, ktorý sa nachádzal neďaleko.

Keď sme dorazili, Martin vytiahol z auta kufrík s náradím a vstúpil dovnútra. Musím sa priznať, že ma okamžite ohromil. Skôr než zavesil každú roletu, všetko si zmeral a označil a mimoriadne si pritom dával pozor, aby nepoškodil alebo nezničil moje krásne nové okná.

Zatiaľ čo prechádzal z jednej izby do druhej a vešal rolety, pozorne som ho sledovala. S jeho zručnosťou som bola viac než spokojná. Mala som pocit, že by som sa ho mohla pokúsiť zapojiť do rozhovoru. V tej chvíli som niečo spozorovala. Martin rozprával zrozumiteľne vždy, keď bol ku mne otočený chrbtom. Jeho reči sa dalo ťažko porozumieť len počas rozhovoru z očí do očí.

Vtedy mi to došlo. Martin nebol ani prinajmenšom mentálne postihnutý. Premýšľala som, prečo mal potom niekedy problémy s rozprávaním.

Keď stál pri poslednom okne obrátený chrbtom ku mne, povedal mi, že ide v piatok von s našimi spoločnými kamarátmi. Spýtal sa, či by som sa k nim nechcela pridať. Bez váhania som vyhla áno. Bola som zo seba prekvapená, keďže som predtým ešte nikdy nič také neurobila.

Keď som Martina prvýkrát stretla, nikdy by mi ani nenapadlo, že sa stane mojím manželom, no o štyri mesiace neskôr sme sa naozaj vzali. Odvtedy, čo sme si povedali pred oltárom „áno“, jachtanie a koktanie sa vyskytuje oveľa zriedkavejšie. O pár mesiacov neskôr som sa Martinovi priznala, aký na mňa urobil prvý dojem. Zasmial sa a povedal, že jachtal a koktal len vtedy, keď sa pozeral na mňa, pretože ma vnímal ako najkrajšiu ženu, akú kedy videl, a v mojej blízkosti bol veľmi nervózny. Znova mi obmäkčil srdce.

Možno vám príde na um – a čo tie žalostné módne výstrelky? Martin je farboslepý.

Pevne dúfam, že vám môj príbeh ukázal, že sa nedá vždy riadiť len prvým dojmom. Keby som to urobila ja, prepásla by som šancu a pred ôsmimi rokmi by som sa nebola vydala za toho najskvelejšieho muža na svete.

– *TONI-MICHELLE NELL*

2
Slepačia Polievka
pre Dušu

Láska na diaľku

V skutočnej láske je aj tá najmenšia vzdialenosť príliš veľká a tú najväčšiu vzdialenosť je možné prekonať.

– Hans Nouwens

„**A**ko si sa zoznámila so svojim snúbencom?“ Moja spolužiačka z vysokej školy sedela vedľa mňa v jedálni a nakláňala sa ku mne, aby si zblízka prezrela môj smaragdový zásnubný prsteň.

Ľudia mi často kládli túto otázku, keď sa dozvedeli, že mám len devätnásť rokov a už som zasnúbená, ale zakaždým som sa musela premáhať, aby som nevystrúhala grimasu. Vedela som, že bez ohľadu na to, ako jemne som sa im snažila odpovedať, oni už vyriekli ortieľ nad naším vzťahom.

„Spoznali sme sa cez internet...“

„Och, takže je to jeden z tých novodobých internetových vzťahov?“ opýtala sa. Bolo to v roku 1999 a medzi ľuďmi sa rozniesli novinky, že si na internete môžu ľahko nájsť partnerov aj sexuálnych lovcov.

„Nie. Síce sme sa spoznali cez internet, ale nie veľmi dobre. Ja som bola v Kalifornii a on v Ohio. Obaja sme boli uvedení na distribučnom zozname fanúšikov videohier a zistili sme, že sa nám oboj páči skupina Journey. Jason sa vydal na cestu autom, aby spoznal ľudí z toho zoznamu a Journey sa náhodou objavili počas svojho turné neďaleko môjho bydliska. Spýtala som sa ho, či by nechcel ísť na koncert. Keď sme sa stretli, tak sme si skrátka padli do oka.“

„A v tom čase už bol vojenský námorník?“

Potriasla som hlavou. „Nie. Narukoval približne o šesť mesiacov neskôr. Zasnúbili sme sa tesne predtým, ako nastúpil do výcvikového tábora.“

Keď odchádzala, tvár mala pokojnú, ale bolo jasné, že si v mysli zvažuje fakty: dvaja veľmi mladí ľudia vo vzťahu založenom na internete, videohrách a hudbe; on sa pridá k námorníctvu, bývajú na opačnom pobreží. Zdalo sa, že rozvod je len otázkou času, i keď bol rovnako vzdialený ako oltár.

Vtedy som si aj ja uvedomovala, ako zle to vyzerá. A Jason tiež. Musel znášať rovnako skeptickú reakciu od známych a rodiny. Neexistoval spôsob, ako brániť seba a našu lásku bez toho, aby to neznelo hlúpo a nezrelo.

„Nie,“ povedal Jason. „Musíme im to dokázať tým, že nám to bude fungovať.“

Rozprávky a populárna kultúra veľmi zveličovali, keď opisovali lásku na prvý pohľad, akoby sa obloha otvárala pri nebeskom chóre. Skutočnosť je oveľa prozaickejšia. Keď sme sa spoznali osobne, okamžite sme sa skamarátili. Bol to niekto, komu som dôverovala, niekto pozorný a slušný. A na môj veľký údiv, Jason urobil rovnaký dojem aj na mojich nadmieru opatrných rodičov. Nedomysleli mi zájsť na bicykli ku staršej, ktorá bývala desať minút od nás, pokiaľ som nezavolať rodičom a neuistila ich, že som prišla v poriadku, a tento stoický mladý muž si hneď získal ich dôveru a rešpekt.

Keďže nás delili tisíce míľ, na začiatku našej známosti sme sa spoznávali predovšetkým cez telefón a internet. Naše zriedkavé stretnutia strávené pri stolových hrách alebo pri pomalých prechádzkach ruka v ruku po miestnom nákupnom stredisku boli ako nádherný sen. Pri svojej poslednej návšteve pred nástupom do námorníctva predal Jason svoje otlčené auto a kúpil mi zásnubný prsteň. Nebola to of cialna ponuka na sobáš; jednoducho sme sa dohodli, že sa vezmeme, a prsteň to mal oznámiť verejnosti. Pokým bol vo výcvikovom tábore, vyrátala som si, že fyzicky sme sa videli počas šiestich mesiacov zhruba tri týždne. Naše zasnúbenie asi vyzeralo ako unáhlené a nerozumné – a keď

sa pozerám na tie čísla, chápem prečo – ale stále som v nás verila. Jason cítil to isté, lipol na akejkolvek korešpondencii, ktorú odo mňa dostal, i keď ako týždne ubiehali, ostatní nováčikovia v námorníctve dostávali čoraz viac a viac listov, v ktorých im partnerky oznamovali, že sa s nimi rozchádzajú.

Stretli sme sa presne šesť mesiacov po jeho odchode k námorníctvu. Boli Vianoce a mať Jasona znova v náručí bol ten najkrajší darček zo všetkých. Oba ja sme museli zniesť pochybnosti ostatných o našom vzťahu, ale naša láska bola silná. Stále bol absolútne nemilosrdný v scrabble a ako tak vymýšľal stratégie so svojimi písmenkami, mala som dostatok času, aby som si jeho príťažlivú tvár vryla hlbšie do svojej pamäti. A keď som bola na rade, prichytila som ho, ako sa na mňa díva rovnako zasnene.

Pri nákupe vianočných darčiekov Jason neúmyselne zhodil z vysokého regálu vankúš priamo na moju hlavu.

„Manželské týranie!“ vykrikol zákazník v našej uličke a na tvári sa mu zračil podpichovačný úšľabok. „Bol som svedkom!“

Jason sa pozrel na mňa a radostne sa usmieval. „Manžel!“ povedal. „On si myslí, že si moja žena.“

„Veď aj budem,“ povedala som a stisla som mu ruku.

Po tej návšteve uplynulo takmer ďalších šesť mesiacov, kým sme boli opäť spolu. Tentoraz bola dôvodom naša svadba. Kráčala som uličkou pri orchestrálnej verzii ústrednej melódie zo sérií videohier Final Fantasy a Jason tam čakal na mňa, oblečený v námorníckej uniforme bielej farby. Na druhý deň sme zbalili všetok môj pozemský majetok do nákladného auta sťahovacej služby a vydali sme sa na dlhú cestu z Kalifornie do môjho nového domova v Južnej Karolíne.

Dobre, že som neočakávala, že to bude ľahké – ani nebolo. Nebola som preč od rodičov dlhšie ako týždeň, a teraz som bola odrazu tritisíc míľ ďaleko a žila som takmer v chudobe. Ale mala som Jasona, on mal mňa, a instantné rezance sú náramne chutné, keď ste zamilovaní. Nielen že sme zostali spolu, ale boli sme skutočne spokojní. Uplynulo pár rokov a presťahovali sme sa z Južnej Karolíny do Washingtonu. Jasonovi začali prípravy na rozmiestnenie jednotiek a v tom čase som zistila, že som tehotná.

To šesťmesačné obdobie bez Jasona na začiatku našej známosti sa ukázalo ako dobrý tréning na toto obdobie. Tie isté techniky – nepretržité písanie listov a e-mailov, balíky naložené sladkosťami, spanie s telefónom pri uchu pre každý

prípád – nás udržali silných, kým sme boli od seba odlúčení. Vďaka búrlivému vplyvu hormónov a samoty som plakala ako na povel, keď som v rádiu počula určité pesničky, zvlášť našu pesničku – „Faithfully“ od skupiny Journey. Jason sa vrátil domov práve v čase, keď sa narodil náš syn Nicholas, a za necelý rok ho odvolali znova. O rok neskôr Jason opustil vojenské námorníctvo a opäť sme sa vydali cez celú krajinu k novému domovu.

Budúci rok oslavujeme desiate výročie svadby. Vydržali sme mnohonásobné odluky, kľučkovali sme krajinou počas našich hektických sťahovaní a stále sa máme radi. Ešte stále sa mi chveje žalúdok, keď sa Jason objaví vo dverách a keď každý týždeň strávime jeden večer pri zákernej hre scrabble. Spoločne sme sa vyrovnali s Nicholasovým autizmom a jeho špeciálnymi potrebami. Napriek všetkým očakávaniam sme ešte spolu a stále milujeme Journey, videohry i jeden druhého. Pravá láska neznamená, že všetko ide ľahko – znamená to, že vynaložené úsilie má zmysel.

A po tom všetkom už viac nemám obavy, keď sa ma ľudia pýtajú, ako sme sa spoznali.

– *BETH CATO*

